

A lányom az én hősm

Négy éve fordult fel az életünk. 24 évesen, egy 4 éves kislánnyal az oldalamon kellett szembenéznem az autoimmunbetegséggel. Nem volt választásunk, az élet ezt dobta és mi megpróbáltuk a legjobbat kihozni belőle.

Lehet, hogy olyan csodatettet vártok, ami filmbe illő, de olykor a segítség apró gesztusokban jelenik meg, mely mégis olyan értékű, mintha a világot mentette volna meg, de minden esetre engem biztos.

4 éve mikor haza kerültem a kórházból a kislányom egyetlen mondattal hatolt belém.

-Anya! Azt hittem megfogsz halni. Rögtön az futott át a fejemben, hogy én is ezt hittem. Majd a következő kérése az volt, hogy ígérjem meg neki, hogy sosem adom fel. Nagy szavak egy gyerek szájából.

Voltak napok mikor felállni se bírtam, önzetlenül szaladt a segítségemre. A gyógyszerek miatt rengetegszer gyötört hányás, a hátam simogatásával enyhítette a kellemetlen érzést, mikor a fejem fájt a vizes ruhát hozta. Sosem hagyott magamra. A vasculitis okozta sebeim kenegette, ha kellett a hajam szárította. A mai napig, ha gyötör a fájdalom, ő megy és szendvicset készít, betakargat, segít öltözni vagy épp mesét mond. Tudjátok, hogy miért érdemli meg, hogy azt mondjam rá, hogy ő egy hő? Azért, mert mindig ott volt mellettem, senki nem kérte, de ő mindig segített, ha kellett rajtam, ha kellett a barátain. Igen 4 évesen és a mai napig, mert ez nem korhoz kötött.

Egyik este feladni készültem, nem bírtam tovább a terhet, az ágyban ülve sírtam. Nem az az ember nézett rám vissza, mint korábban. A kislányom oda jött és nem kérdezett semmit, csak annyit mondott: -Anya te olyan gyönyörű vagy! Ugye sosem adod fel? A szavai mélyre hatoltak, de megértettem.

Ő már egy embert megmentett, engem.

Ezt a terhet csak az ismeri, aki egy beteg édesanya mellett kell, hogy felnőjön. Nem csak két kezével segít, hanem a tiszta lelki szívével is. Miatta nem adtam fel, és amíg ő van nem is fogom! Szerető, elfogadó és empátikus

kisemberke, aki mindenkihez szeretettel fordul.